

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
Άγροισὴν μετέλλων Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 Τιμὴ φύλλον δραχμαὶ 800

Περίοδος Δ' — Τόμος Ιος

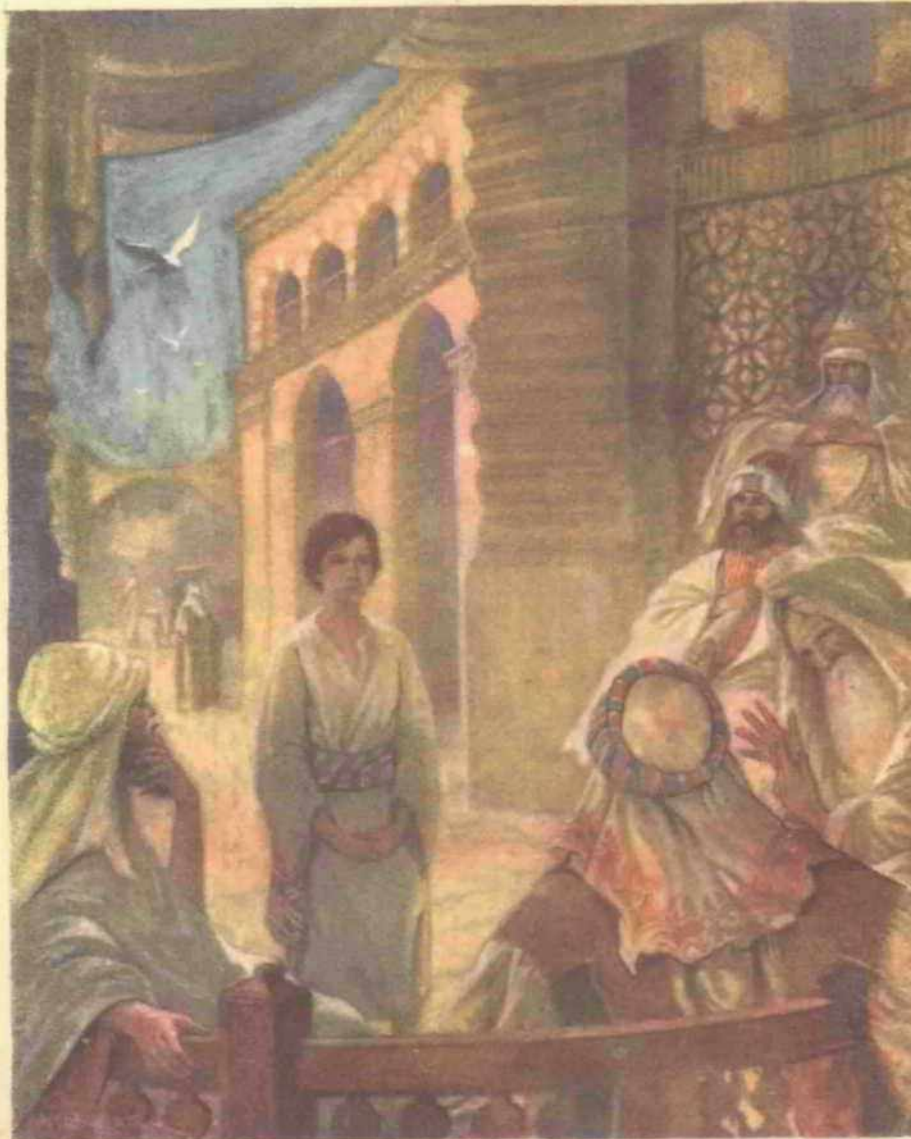
Ἀθήναι, 19 Ἀπριλίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 16

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΝΑῶ ΤΟΥ κ. ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Πῆρε τέλος τὸ μεγάλο χρονιάτικο πανηγύρι τοῦ Γιεχωβά. Οἱ ὑπηρέτες τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντα κατέβαζαν τίς γιρλάντες τῶν λουλουδιῶν καὶ τὰ ἱερὰ στεφάνια ἀπὸ τίς ὕψηλές κύλες

καὶ τὰ ὑπέρθυρα. Οἱ πανηγυριστάδες, ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ποὺ εἶχε συρρεῦσει ἀπὸ ὅλη τὴν Ἰουδαία, γύριζαν στὰ χωριά τους. Ἄντρες, γυναῖκες, παιδάκια ἦταν γεμάτοι ὅλοι οἱ δρόμοι.

Χοντρά βοϊδάμαξα, γαϊδουράκια, γκαμηλιές. Πολύχρωμα χαλιά καὶ κάπου κάπου κανένα πολυτελὲς φορεῖο μὲ τοὺς ἀρχόντες προσκυνητάδες.

Γύριζε καὶ ἡ Μαρία μὲ τὸν Ἰωσήφ. Τὰ πολύχρωμα πλῆθος τοὺς ἐσπρωχνε, τοὺς παρέσυρε.

— Δὲ βλέπω τὸ παιδί, γυρῆζει καὶ λέει ἡ Παναγία ἀνήσυχη. Καὶ ὅμως μαζὺ εἶχαμε ξεκινήσει.

— Κάπου θὰ ἀργοπόρησε κοιτάζοντας κανένα σχοινοβάτη. Ἄς τὸν περ' μένουμε.

Παραμέρισαν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ περίμεναν. Περίμεναν καὶ ὁ μικρὸς Ἰησοῦς δὲν ἔλεγε νὰ φανῆ.

— Περίμενέ με μιά στιγμή νὰ ξαναγυρίσω στὸ Ναὸ, λέει ἡ Παναγία. Φοβοῦμαι μήπως μᾶς γυρέσει μέσα στὸ πλῆθος.

Γύρισε κι' ἐφαχνε ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ ποὺ ἐπαιζαν, ἐψέλναν ὕμνους. Δὲν ἦταν πουθενά. Προχώρησε στὴ μεγάλη, στὰ τῆς εἰσόδου. Ἐκεῖ βρέθηκε στὸ πιδ παράξενο θέαμα.

Μιά μεγάλη συντροφιά Ἰσραεὶς καὶ Νομομαθεῖς τοῦ Ναοῦ, καὶ στὴ μέση δροθίος ὁ μικρὸς. Πλησίασε ἡ Παναγία.

Οἱ μεγάλοι δὲν ἐπαιζαν μὲ τὸ παιδί. Ζήτησαν μαζὺ τοῦ σοβάρᾳ γιὰ τὸ Νόμο τοῦ Μωϋσῆ, γιὰ τὴ παντοδυναμία τοῦ Γιεχωβά, γιὰ τὴν ἠθικὴ σημασία τῆς ζωῆς. Καὶ οἱ Ἰσραεὶς ἀκούγαν τίς ἀπαντήσεις τοῦ παιδιοῦ, καὶ χαμογελοῦσαν μὲ θαυμασμό καὶ χάρειθιαν τὰ γένητα τους. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ φεγγαβολοῦσε, στὰ καστανόξανθα μαλλιά του ἐπαιζε τὸ λυκόφωτο ἀνάδοντας ἕνα μυστικὸ φωτιστέφανο.

Ἡ Παναγία πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σοφοὺς γέροντες, πῆγε κοντὰ στὸ παιδί καὶ τὸ τράβηξε ἀπὸ τὸ ροῦχο.

— Παιδί μου, μᾶς ἔκαμες νὰ τρο-

μάζουμε. Σε γυρεύουμε και δεν ξέρουμε πού να σε βρούμε.

Ο Ήρωδης σήκωσε τα φωτεινά μάτια του απάνω της. "Έβλεπε το μικρό του χέρι στο χέρι της "Αγίας Μητέρας και απάντησε :

— Παράξενο. Και δε σ'α: πέρασε από το νοῦ πῶς δεν μπορούσα να βρίσκομαι ἄλλου, ἐκτός ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Πατέρου μου :

Εἶνοι ἢ πρώτη φορά πού μέλησε μετὸ παιδικό του στόμα ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΘΩΝΗΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Οἱ μαρμαρένιες γούρνες και τ' ἀσιμένια νερά, ὅπου τ' ἀντικρύσω μου θυμίζουσι τὴν Πόλη, τὸ παλιὸ Βυζάντιο, γιατί ἐκεῖ πού γεννήθηκα και μεγάλωσα, ἢ γιὰ τὴν μου και ἢ μητέρα μου εἶχανε συχὰ τέματα κι' ὅταν ἤμουσι μικρὸ παιδί με παίρναν μαζί τους στίς παλιές ἐκείνες ἐκκλησίες τῆς Πόλης ὅπου κάναμε σταυρούς και μετανοίες, πλεονόμασταν, ὅπως λέγαμε, μετ' ἀγίασμα και πίναμε ἀπ' αὐτὸ πότε στίς χούφτες μας, πότε σ' ἕνα ἀσημένιο κασι κρητημένο μ' ἄλυσιδίτσι, πού καθώς χοροπηδοῦσε πάνω στὰ βρεμένα μάρμαρα χαλνοῦσι τὴν ἡσυχία τῶν ἀρχαίων θόλων μετὶ τίς σκοτεινές, μισσοδυμένες τοιχογραφίες, ξεφλουδισμένες ἀπὸ τὰ χρόνια και τὴν ὕγρασία. "Εἶας γέρος παπᾶς μᾶς διάβριζε μιὰ εὐχή κι' ἀφροῦ ἀνάβουμε τὰ κεριὰ μας, ξαναπροσκυνῶσαμε τὴ θαυματουργὸν εἰκόνα κ' ὕστερα πάλι ἔλεγε τίς ἄλλες εἰκόνας, μὴ ἔχοντας ξεκόλλημα. Μισὸ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὑποβλητικὸ σῦσκοτο ὅταν ξανάβγαινε στὰ σκοκία τῆς Πόλης εἶχα κάθε φερά τὴν ἐντύπωση πῶς ἀπὸ τὴ μιὰ ἐπιχὴ — τὴ βυζαντινὴ — περνοῦσα ἀπότομα στὴν ἄλλη — τὴ σημερινή — πού τίς χώριζαν αἰῶνες. Καὶ ρωτιοῦμου ἂν θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχα γεννηθεῖ τὴν ἐποχὴ πού εἶμασταν οἱ ἀρχόντες στὴν Πόλη, χωρὶς βέβαια νὰ δλεπα τὴν ἀνωση. Νὰ ζοῦσα σ' ἐκεῖνο τὸ παραμυθένιο βασίλειο πού εἶχε στὴ σημαία του ζωγραφιστὴ τὴν Παναγία κ' ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι τόσα θαύματα, ὡσπου στὸ τέλος, ἀπὸ τίς ἀμαρτίες του, ὡς φκίνεται, ἄλλαξε ἢ σελίδα τῆς ἱστορίας.

Στὴν ἐπιστροφή περνοῦσαμε πάλι μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἁγία Σοφία και τίς ἄλλες μεγάλες ἐκκλησίες, μεταμφισμένες σὲ τζαμιά ἀπὸ τὸν κατακτητὴ, πού ἀφῆσε σὲ μᾶς ἕνα-δυὸ ἀγίασματα μονάχα ἀπὸ δλη τὴν

κληρονομία τῶν προγόνων μας. Αὐτὸ μᾶς τᾶκανε ἀκόμα προσφιλέστερα και τ' ἀγίασμα πού πίναμε δεν ξέρω ἂν θεράπευε δλους τοὺς πόνους, ὅμως πάντα δρόσιζε τὰ χεῖλη και τὴν ψυχὴ μας κι' ἄς μὴν ἦτανε τῆς λήθης τὸ νερό... Ἡ γῆ τῶν προγόνων μας τὸ φύλαγε σὴν θαυαστὸ στυδὸ κὸλπου τῆς κι' ἀνεβκίνοντας στὸ ἡμίφως τῶν γερασμένων θόλων, καθάρια, ἀσημένια, δροσερά, ἐρχόταν σὴν χειρετισμὸς τῶν ψυχῶν τους στὴν ἐπίγειο ζωὴ πού κάναμε, πάντα μετὶ τὴν ἀνάμνησή τους...

Οἱ παπάδες τῆς Μπαλουκλιώτισσας περνοῦσαν κάθε ἀρχιμηνιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας στὸ Πέρα, φέρνοντας τ' ὀλόχροτα κι' ἀθαμαντοκόλλητο εἰκόνησιμα τῆς Παναγίας κατέφορτο ἀπὸ ἀναθήματα, κ' ἔκαναν ἀγίασμα. Το Μπαλουκλή, παλιὸ κι' αὐτὸ βυζαντινὸ ἀγίασμα, γεμάτο ἀναμνήσεις, βρίσκειται κοντὰ στὰ τεῖχη πού ξετυλίχθηκε ἢ μεγάλῃ τραχηλίσια. Κ' ἐκεῖνο τὸ φέλιμα τοῦ σταυροῦ μετὶ τὸ βασιλικὸ πού σάντιζε τὸ μέτωπό μου, ἔκανε και τὰ μάτια μου νὰ ραντίζονται μετὶ δάκρου... «Χαῖρε, ζωοδόχος ὀνωσι Πηγή», ἔφκλλε ὁ ἱερέας, «χαῖρε, κρήνη ἀναδρύουσα ὕδωρ ζωῆν, θεραπεῖον πάθη ψυχῶν τε και σωματίων, χαῖρε, ὕδωρ σωτήριον!» Καὶ περιεφερε τὴ χρυσή, θαυματουργὸν εἰκόνα νὰ τὴν ἀσπασθοῦμε δλοι. Γι' αὐτὸ ὅπου ἀγίασμαθς θυμοῦμαι τὴν Πόλη και δὲν ξεχνῶ τὸ δέος πού αἰθθανόμουνα μικρὸ παιδί ὅταν ἔσκυβα καμμιὰ φερά στὰ βυζαντινὰ ἐκεῖνα πηγὰδια ἀπ' ὅπου ἀνέβκινε μετὶ τὸν κοῦστὰ τὸ «σωτήριον ὕδωρ». "Ακουγα νὰ μιλοῦν γιὰ θεοσεβεῖς αυτοκράτορες, γιὰ Κασσιανές, Θεοδώρες, Εἰρήνες, γιὰ ἱπποδρόμους και λάθαρα, ἕνα σωρὸ πλούτη και μεγαλεῖα, τόσες μαγευτικὲς και συγκινητικὲς ἱστορίες, πού ἢ ἡχίω τους παρατείνεται μέσα στὰ τροπάρια τῆς ἐκκλησίας μας. "Εἶνα κρῦφο, ἀτελειῶτο πένθηξ ἐνωθη νὰ πλακῶνει τὸ στήθος τῶν μεγαλυτέρων μου, πού ὅταν μιλοῦσαν γι' αὐτὰ ἔτρεμε τὸ στήθος τους ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Ἡ σκιά κάποιου μεγάλου νεκροῦ πλανιόταν σ' ὅλα τὰ μάτια. Τὸ πᾶν ἀπόλετο! Βούλιαξε σ' ἕνα ναυγίο σὴν τὴν παραμυθένια Ἁγία Τράπεζα τῆς Ἁγίας Σοφίας, πού κολιτεῖται στὰ βᾶθη τῆς Προσαντίδος, κλεμμένη ἀπὸ τοὺς Φράγκους. Ναι, βούλιαξε μιὰ μέρα κι' ὀλη ἢ μεγαλόπρεπη Πολιτεία μετὶ τίς πορφύρες, μετὶ τοὺς σταυρούς τῆς, μέσα σ' ἕνα κατκλυσμὸ, και στὰ νερά πού ἀπέμειναν — νάματα

δακρῶων — σκῦδουμε τῶρα ν' ἀναζητήσομε τὴν ψυχὴ τῆς πού ἀναζει μέσα στὴν εὐωδία τοῦ βασιλικοῦ και μᾶς κοιτάζει μέσα ἀπὸ τίς εἰκόνας μετὶ τὰ τόσα βλέμματα τῆς Παναγίας και τῶν Ἁγίων.

Μιὰ ἄλλη ἀνάμνησή μου ἀπὸ τῆς Πόλης τὸ νοτισμένο παλιὸ βυζαντινὸ χῶμα εἶναι και τὰ μαρτύρια τοῦ Γεντῆ-Κουλέ.

Κάθε χρόνο, περὶ τὰ τέλη Μαρτίου, ἀρχιπάδες δλόκληροι, γεμάτοι ὡς ἀπάνω ἀπὸ τὸ πιὸ ὄρατο πράσινο φορτίο, περνοῦσαν ἀπὸ τὰ σκοκία τοῦ Στυροδρομοῦ και οἱ γειτονιές ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τίς φωνάρες τῶν πουλητάδων : «Μαρτύρια τοῦ Γεντῆ-Κουλέ!» "Ἡγα» οἱ διαλαλητὲς παιδιὰ τῆς Πόλης, δλο λεβεντιὰ, και γελοῦσαν, ἔκαναν ἀστεῖα σὴν νὰ μὴ τέρναν μόνο τὴν ἀνοιξη ἀλλὰ και μὴν ἄλλη ἀκόμα αἰσιοδοξία στίς ψυχές ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς ἱστορικῆς μάχης. "Αρῶσι στὸ λαὸ νὰ καλοκαρδίζεταῖ μετὶ ὀπουοῦμενα. "Ετριζαν οἱ ἀρχιπάδες κι' ἀκουες στὸ πέρασμά τους ν' ἀνοίγουνται πόρτες και παράθυρα και νὰ πρὶβῆλλον κορίτσια και κυράδες γεμάτες χαρὰ εὐχόμενες ἢ μιὰ τῆς ἄλλης : «και τοῦ χρόνου!»

"Ὅσο δκστοῦσε αὐτὸ τὸ πέρασμα ὀλη ἢ γειτονιὰ ἐπαίρνε μιὰ γιορτερὴ ὀψη γιατί ἢ φωνή : «Μαρτύρια τοῦ Γεντῆ Κουλέ», ἦταν αὐτὴ ἢ φωνὴ τῆς ἀνοιξης, πού περιμέναμε δλοι μας μ' ἀνυπομονησία ν' ἀκούσομε κάθε χρόνο. Κ' ἦταν αὐτὰ τὰ μαρτύρια μοναδικὰ στὴ θωριά και στὴ γεύση, σὴν ἀλλάξῃ ὄρατα, μαλακά, λαχτερίστὰ. — «Καλὲ και νεκροῦς ἀνασῆνονε» ἔλεγαν οἱ κεράτρες.

Τὸ Γεντῆ-Κουλέ εἶναι τὸ βυζαντινὸ Ἐπταπύργιο, ὀτόπος ὅπου ὀψώνονται τὰ πιὸ καλὰ διατηρημένα τεῖχη τῆς Πόλης και μέσα στὰ χαντάκια, τὰ σκαμμένα ἀπὸ τοὺς ἱδίους τοὺς Βυζαντινοὺς, πρσινίζει κάθε ἀνοιξη ὀ πιὸ περίφημος μαρτυλόκηπος. Εἶναι τὸ χῶμα, λένε, εἶναι τὰ νερά.

Οἱ Γούρκοι ὅταν εἶχαν μπαῖοῦκι συνήθιζαν νὰ στέλνουν ἀκινεῖδες και ἄλλα ζαχαρωτὰ τυλιγμένα σὲ κόκκινα ἢ πράσινα τυλίγια. Το βυζαντινὸ χῶμα ἔστειλε σὲ μᾶς, ταπεινὸ ἀλλὰ ἐγκάρδιο ὄρωρο του, τὸ περίφημο σαλατικὸν γιὰ νὰ τὸ φᾶμε μετ' ἄρνι τοῦ Πέσχα μας και νὰ τὸ θυμοῦμαστε... "Απὸ κεῖ, ἀπὸ τὸ βυζαντινὸ Ἐπταπύργιο μᾶς ἐρχοῦνταν κάθε χρόνο τὸ μήνυμα τῆς ἀνοιξης, πού ἔκανε ν' ἀνοίγουν πόρτες και παράθυρα και νὰ φεύγει ἢ

μούχλα τοῦ χειμῶνα καθὼς μπάζαμε στὰ σπῖτια μας τὰ περιλάλητα μαρτύρια τοῦ Γεντῆ-Κουλέ, τὰ δροσοστάκτα, τὰ ποτισμένα ἀπὸ τ' ἀρχαῖα κείνα νερά, πού δεν μπορούσε νὰ θολῶσει οὔτε τῆς σκλαβ.ᾶς τὸ δάκρυ...

Εἶναι πράγματα, πού δεν θυμάται κανεῖς νὰ τοῦ ἔκαναν ἰδιαίτερη ἐντύπωση ὅταν ἦταν παιδί, ὅμως σήμερα, ὅταν τὰ φέρνει στὸ νοῦ του, τὰ νιώθει βαθειὰ και συγκινεῖται. "Ετσι κ' ἐγὼ, μόνο τῶρα καταλαβαίνω τί πόνους ἀνθρώπινους κλείνει και ἀπὸ τί βᾶθη βγαίνει ἐκεῖνο τὸ «Κύριε ἐλέησον...» πού ἀκουα νὰ τὸ ψθυρίζουν στὴ δέησή τους οἱ παπάδες κάτω ἀπὸ τοὺς βρῆτες, τοὺς φορτωμένους ἱστορία και θλίψη βυζαντινοῦς θόλους...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τότε πού ἔγραφα τὴν τελευταία μου ἀθηναϊκὴ ἐπιστολὴ ἔμεσολάβησε ἕνα γεγονός πού κατετάραξε τὸν τόπο μας, ὀλον τὸν ἑλληνισμό και κάθε καρδιά πού ἔχει ἀνεπτυγμένη τὴν εὐθυδικία και τὴν ἀγάπη τῆς ἀληθείας : πέθανε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος ὁ Β'. Ἐνῶ ἠχολογοῦσαν ἀκόμη οἱ καμπάνες εὐχαριστώντας τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Δωδεκανήσου, κουρασμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ, τραυματισμένος θανάσιμα, ἀπὸ τὴν ἀδικία πού γίνεται στὴν Ἑλλάδα, ἔφυγε τὸ κεφάλι, ἀπὸ μιὰ αἰφνίδικα ἀδιαθεσία και μετὰ λίγα λεπτὰ ἢ ψυχὴ του εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν πού οἱ ἄνθρωποι μόνοι τους τὸν γεμίζουν ἐμπόδια και ἀγωνίες, σὲ μιὰ ἄλλη ζωὴ πού δεν συνταράσσεται ἀπὸ τὰ πάθη και ὀπου κυριαρχεῖ ἢ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τὸ σῶμα του ἔμεινε στὴ γῆ και μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ὅταν ἔγινε ἢ κηδεῖα του, ὀ κόσμος δλόκληρος ἔδλεπε ἐκθαμβος ἕναν λαὸ γονυκλινὴ νὰ κλαίη και νὰ θρηνη τὸν βασιλέα, τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἦρωα. Μετὶ τὸ κλάμα αὐτὸ μιλοῦσε ἢ λαϊκὴ ψυχὴ, αὐτὴ πού αἰσθάνεται πάντα βαθύτατα, τίς μεγάλες και ἠρωϊκὲς πράξεις.

"Ὁ Γεώργιος εἶναι ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς ἐκείνους πού ἔχουν τὸ πρόνομιο νὰ ἠγοῦνται ἀληθινὰ μεγάλων λαῶν και πού τὸς γράφει ἢ τύχη νὰ συνδέσουν τὸ ὄνομά των μετὶ τίς ἐνδοξότερες σελίδες τῆς ἱστορίας. "Αν κατορθώσουν νὰ ναιώσουν τοὺς λαοὺς τῶν ὀποίων εἶναι οἱ βασιλεῖς, ἂν καιρωθῶσουν νὰ συλλαβουν τὸ μεγαλεῖο ὀρισμένων στιγμῶν πού δημιουργεῖ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, τότε τιμοῦν τὴν ἐποχὴ τους, δοξάζουν τοὺς λαοὺς τῶν και δοξάζονται και οἱ ἱδιοι.

"Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἱκανὸς και τὸν ἑλληνικὸ λαὸ νὰ καρδιομετρήσῃ και τὸ μεγαλεῖο τῶν στιγμῶν πού ἔζοῦσαν ἢ ἀνθρωπότης στὸ φερό ἐκεῖνο χρόνο τοῦ 1940 νὰ αἰσθανθῇ βαθύτατα.

Θυμῶσαστε—οἱ μεγαλεῖτοι ἀπὸ σᾶς τοῦλάχιστον— τί συνέβαινε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1940. "Απὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1939 ἠχοῦσε τὸ κανόνι σὲ βουνά, σὲ θλασσες, στὸν ἀέρα, ἕνας ἀμείλικτος διεξάγονταν πόλεμος μετὰ τῆς ἐλευθερίας και τῆς τυραννίας. Ἡ ἐλευθερία ἦταν σὲ ἀμυνα, γιατί δεν βρίσκοταν ἀκόμα ἀρκετὰ δυνατὴ γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ και νὰ σαρώσῃ τὴ βία και τὴν πῖση, πού ἐπροσωποποιοῦσαν ἢ Γερμανία, ἢ Ἴταλία και τὰ ἄλλα κράτη πού ἀκολουθοῦσαν τίς δύο αὐτὲς Δυνάμεις. Ἡ Γαλλία προῦργιο ἐλευθερίας και πολιτισμοῦ εἶχε ἀπὸ τὸν Ἰούνιο ὀποκύψει στίς κατὰφρακτες στρατιές τοῦ Χίτλερ. Ἡ Πολωνία, τὸ Βελγιο, ἢ Ὀλλανδία, ἢ Νορβηγία, ἐσπαρταροῦσαν κάτω ἀπὸ τὴ βαρεῖα μπόττα τοῦ γερμανοῦ στρατιώτη πού γκρέμιζε πόλεις, ἐρρήμαζε κάμπους και τὸ πέρασμά του ἐσημαδεύθηκε μετὰ ποτάμια αἰμάτων και ἐρείπια συσσωρευμένα πάνω σὲ ἐρείπια. Αὐτὴ ἦταν ἢ μοῖρα δλων τῶν λαῶν πού θέλησαν νάντισταθοῦν στὴν ὀμῆ βία τοῦ Χίτλερ γιατί ἀγαποῦσαν τὴν ἐλευθερία και πῖστευαν σ' αὐτὴ.

Στὴν Εὐρώπη τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1940, μόνον ἢ οὐδέτερη Ἑλβετία, ἢ Σουηδία, ἢ Πορτογαλία και ἢ Ἑλλάδα ἔμειναν ἀπάτητες ἀπὸ τὸν γερμανὸ, ἀπάτητες μετὶ τὴν πραγματικὴ σημασία τῆς λέξεως και τῆ μεταφορικῆς. Αὐτὲς μόνες δεν εἶχαν δεχθῇ τὴν ὀλικὴ και τὴν ἠθικὴ βία τοῦ γερμανοῦταλοῦ. Καὶ ἦσαν ἀναρτίθητες οἱ πῖσεις πού ὀρῶστατο ἢ Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Ἴταλὸ στὸν ὀποιο ὀ Χίτλερ εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδιαφέρεται, ἰδιαίτερα γιὰ τὴν Βαλκανικὴ. Καθημερινῶς, δημιουργοῦσε ἐπεισόδια, καθημερινῶς,

ἐπρόδραλλε ἀξιώσεις, καθημερινῶς, ψευδολογοῦσε μετὶ τὸ σκοπὸ νὰ κάμψῃ τὴν ἠθικὴ ἀντίσταση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ και νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ τὸ δέος.

"Ἐρῆσασε μεχοῖ τοῦ σημεῖου ὄστε στίς 15 Ἀυγούστου πού ὀ χριστιανικὸς Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπανηγύριζε στὴν Τῆσο τὴν ἐσπρτὴ τῆς Παναγίας νὰ τὸρπιλλίσῃ τὸ καταδρομικὸ μας «Ἑλλη» και νὰ βῆψῃ μετὰ αἶμα τὰ νερά τοῦ νηιοῦ, ὅταν ὀμολογεῖτο τὸ ὄνομα τῆς Μητέρας τοῦ μεγαλοῦ εἰρηνοπο οἰ, τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὀσο περνοῦσαν οἱ μέρες τόσο ἐπλήθηναν οἱ ἱταλικὲς προκλήσεις, τόσο ἐπολλαπλασιάζονταν οἱ ἐπιδείξεις τῆς ἱταλικῆς δυνάμεις. Στὰ ὄνομα Ἑλλάδος και Ἀλβανίας ἐσωρεύονταν κανόνια, τάνκς, ἀεροπλάνα, μεραρχίες ἐπὶ μεραρχίων γιὰ νὰ κάμψουν τὸ ἑλληνικὸ ἠθικὸ. Μὴ ἢ Ἑλλάδα ὀλη ἀπὸ τὸ βασιλεῖα τῆς ὄς τὸν τελευταῖο Ἑλληνα εἶχε παρμένει τὴν ἀπόφασή τῆς : δεν θὰ ἐπρόδινε τὴν ἱστορία τῆς και δεν θὰ ἐδεχόταν τὴ δουλεία χωρὶς ἀγῶνα. "Εσφιγγε τὰ δόντια και περιμένει. Κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ Γεωργίου, εἶχαν ἐτοιμάσει ὀσο ἐπέτρεπαν τὰ μέσα πού δέθετε τὸ στρατό. Ἡ μεγάλη τοῦ Γεωργίου ἀρετὴ ἦταν ἢ ψυχραιμία Του. ἢ προσήλωσή Του στὴν ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας, ἢ πῖστη Του στὸ μέλλον τῆς Φυλῆς και ἀκόμη ὀ ἀπόλυτός Του συντατισμὸς μετὰ τὰ ἰδανικά και τίς κατευθῶσεις δλου τοῦ Ἑθνοῦ.

Μολονότι, γιὰ νὰ μὴ ὀπεδοθηθοῦνται οἱ ἱταλικὲς προκλήσεις οὐδεμία λέξις ἐγραφοῦνται γιὰ τοὺς ἱταλοὺς, ἢξευρε καλὰ τί ἦθελε, τί ἐπίστευε και σὲ τί ἀπέδλεπε τὸ Ἑθνος. Κι' ὅταν τὴν αὐγὴ τῆς 27ης πρὸς τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, ὀ Ἴταλὸς πρῶσθευτῆς ἐζήτησε τὴν ὀποταγὴ τῆς Ἑλλάδος μέσα σὲ τρεῖς ὄρες, ὀ τότε πρῶθυπουργός ἦταν σὲ θέση νὰ πῇ ἐξ ὀνόματος τοῦ Βασιλέως και τοῦ Ἑθνοῦ τὸ περίφημο ἐκεῖνο «Ὀχι» πού θάλλαζε τὴν πορεία τοῦ πολέμου και θὰ γινόταν ἢ πρώτη λάμψς γιὰ τοὺς σκλαβωμένους λαοὺς. Μετὰ ἔξη μῆνες πολέμου ὀ Βασιλεὺς Γεώργιος θᾶλεγε ἕνα ἀκόμη «Ὀχι» στὴ Γερμανία. Ἡ Ἑλλάδα ἀριθμῶντας δατῶ ἕκατομύρια ψυχῶν, ἔφῆσασε ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν βασιλέα Γεώργιο σὲ δυσθεώρητα ὀψη μεγαλείου. Ὁ Γεώργιος δληροῦσε ὀ ἀτόξιος βασιλεὺς τοῦ μεγάλου και ἐνδοξοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνοῦ.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

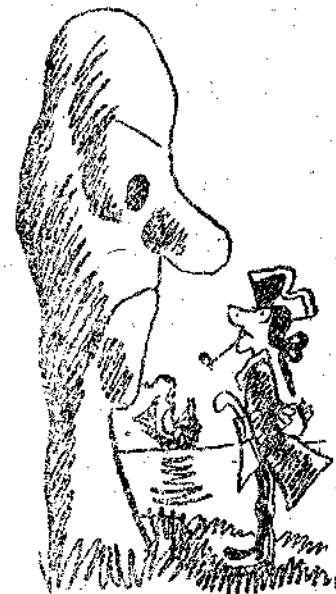
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Καταλαβες τώρα ;
 — Εγώ δεν καταλαβαίνω, είπε η 'Ανθία, λυπηραία, αλλά είμαι τόσο κουτή!
 — Ακούστε, είπε ο Ψάμμεντ Πρόκειται για το έξης : Το χαμένο κομμάτι του φυλαχτού βρίσκεται στο παρελθόν. Δοιπόν πρέπει να ψάξου με στο παρελθόν για να το βρούμε. Εγώ δεν μπορώ να ρωτήσω το φυλαχτό. Ρωτήσέ το σύ. Μπορεί να βρίσκει χαμένα πράγματα ;
 — Πού μπορούμε να βρούμε το άλλο μισό φυλαχτό ; Ξαναρώτησε δυποταχτικά ο Κύριλλος.
 — Στο παρελθόν, είπε η φωνή.
 — Σε ποιά εποχή ;
 — Δεν μπορώ να σάς πω. Διαλέχτε σεις μια εποχή, και γώ θα σάς πω πώς εκεί πού βρισκότανε το φυλαχτό, ακριβώς την εποχή εκείνη.
 — Εκεί, θα το βρήτε μόνοι σας.
 — Πότε τριτάτα για τελευταία φορά ; ρώτησε η 'Ανθία. Θέλω να πω πότε έσπασε σε δυο κομμάτια ;
 — Η γλυκεια φωνή άπαντησε :

Ύστερα πέθανε κι' ο γιός του, και το φυλαχτό, από χέρι σε χέρι, πουλήθηκε σ' έναν έμπορο, κι' από κει τ' αγοράσατε εσείς, και το φέρατε έδω, και τώρα που μάθατε τη μαγική λέξη, μπορώ κι' εγώ να μιλήσω.

Αυτά είπε η φωνή. Μου φαίνεται πως με τον μικροσωμο κατακτητή, έννοσζε τον Ναπολέοντα, γιατί, καθώς ξέρετε και σεις, ο Ναπολέων είχε πάει μια εποχή στην Αίγυπτο μαζί με το στοιάτο του, κι' ύστερα άπε αυτόν πολλοί σφαί κανανε άνασκαφές στην άμμο, και βρήκαν εκεί άξιοθαύμαστα και περίεργα

πράγματα, μιας μακρυνής εποχής. Κι' ένα από αυτά, θάρω, θάτανε το μαγικό φυλαχτό που άξιζε περισσότερο από όλα.

Τά παιδιά άκούθανε προσηχητικά. Καθένα από αυτά προσπαθούσε να καταλάβει δσα έλεγε η φωνή.

Γιατί δεν ήταν εύκολο πράμμα να μπει κανείς σε νήμα.

Έκπνικά ο Ρόμπερτ ρώτησε :

— Μπορείς να μās πās στο παρελθόν, στην εποχή εκείνη που άκόμα, πάνω στο βωμό, βρισκόταν το φυλαχτό δλόκληρο ; 'Αν μπορείς να το νάεις αυτό, τότε ίσως βρούμε και το άλλο μισό κομμάτι εκεί, κι' άς έχουσε περάσει χιλιάδες χρόνια...

— Είσαι κουτός, τον διέκοψε ο Κύριλλος, δεν καταλαβαίνεις πως άν μās πάει στο παρελθόν θα είναι για

μας σά να ζούμε σ' εκείνη την εποχή, και σάν να μην έχουσε περάσει τα χρόνια από τότε ; Δεν είναι έτσι Ψάμμεντ ;

— Πρώτη φορά που μίλησες σωστά, είπε ο Ψάμμεντ.

— Ωραία, είπε η 'Ανθία, τότε άς βρεθούμε στην εποχή εκείνη που βρισκότανε ο βωμός και το φυλαχτό ήταν δλόκληρο από πω σ' αυτόν.

— Σύμφωνα, είπε η φωνή. Κρατήστε με τότε ψηλά, και πέστε τη μαγική λέξη. Ύστερα, με τη σειρά, αρχίζοντας από τον πιε μεγάλο από σάς, θα περάσετε μέσα από μένα, και θα βρεθίτε στο παρελθόν. Αυτό πού θα με κρατεί, να περίσσει τελευταίος και να προσέχει να μη με χάσει, γιατί άλλοιώς κινδυνεύετε να μείνετε, για πάντα, στο παρελθόν.

— Αυτό δέ θα μās άρσει καθόλου, είπε ο Ρόμπερτ.

— Όταν θέλετε να ξαναγυρίσετε πίσω, εξακολούθησε η γλυκεια φωνή, άς σηκώσι το χέρι του, δποιος με κρατεί, προς την 'Ανατολή, κι' άς πει τη μαγική λέξη. Τότε ξαναπερνώντας μέσα από μένα, θα βρεθίτε πάλι στην εποχή τη σημερινή.

— Μά για πές μας...

Άκούστηκε ένα δυνατό κουδούνι.

— Άχ! κρίμα! φώναξε ο Ρόμπερτ. Μας φωνάζουσε για το τσάι. Ξαναφέρε, σε παρακαλώ, το φως της ημέρας, για να μπορούσαμε να κατεβάσει στην τραπέζαρία. Σ' ευχαριστούμε για δσα είπατε κι' έκανες για μās.

— Πραγματικά, είμαστε υπογρευμένοι κι' ένθουσιασμένοι, πρόσθεσε ευγενικά η 'Ανθία.

Τό πρασινωπό φως άρχισε να λιγοστεύει.

Γίγηκε για λίγο σκοτάδι και ξαφνικά έλαμψε η μέρα και ξανακούστηκε ο θορυβος του Λονδίνου που έμοιαζε σάν ένα άγριο θηρίο που ζυπνάει απότομα.

Τά παιδιά τριφανε τα μάτια τους. Ο Ψάμμεντ έτρεξε γρήγορα να χωθεί στην άμμο του, και τά παιδιά κατεβήκανε για το τσάι. Ήταν άκόμα επηρεασμένα από το πρασινωπό φως και την ωραία μαγική φωνή.

Ύστερα από το τσάι η 'Ανθία, έπεισε τους άλλους να κρεμάσει το φυλαχτό μ' ένα σπάγγο γύρω από το λαιμό της.

— Θάναι φεβερδ άν το χάσουμε, τους είπε, και πολύ κουτό να μείνουμε για πάντα στο παρελθόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙV

ΟΧΤΩ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Τό άλλο πρωί η 'Ανθία παρακάλισε την παραμάνα να την άφήσει ν' ανεβάσει μόνη της το πρόγευμα του σαρφύ.

Έκείνος δέν τη γνώρισε στην άρχή. Ύστερα όμως φάνηκε πως χάρηκε πολύ που την είδε.

— Βλέπετε, σάς άκουσα, και κρέμασα το φυλαχτό στο λαιμό μου, του είπε.

— Έκανες πολύ καλά, άπάντησε ο σαρφς. Πως τή περάσατε χτες το βράδυ ;

— Να πάρτε το κεινόνό σας πριν κρυώσει, είπε η 'Ανθία. Ναι, εξακολούθησε, περίσκιπε πραγματικά πολύ καλά. Τό φυλαχτό έκανε στην άρχή να σκεταίνιάσιν όλα. Ύστερα γέμισε το δωμάτιο από ένα πρασινωπό φως, και το φυλαχτό άρχισε να μιλάει. 'Ω! θάρπετε και σεις να την άκούγατε αυτήν την ωραία φω-ή! Μας είπα, πως τό άλλο μισό φυλαχτό είναι χαμένο στο παρελθόν, και πώς άν τό θέλουμε πρέπει να ψάξουμε να τό βρούμε.

Ο σοφός έβυσε τό κεφάλι του και κοίταζε περίεργα την 'Ανθία.

— Νομίζω πως δλα αυτά τά γεννάει τό παιδιαστικό μυζλό σας, της είπε. Ποιος σάς είπε πως τό άλλο μισό φυλαχτό λείπει ;

— Δέ μπορώ να σάς πω. Τ' έρω πως αυτό δέν είναι σωστό ύστερα από την προνομία και την εδγένεια που δείξατε να μās πη-ε τη μαγική λέξη. Όμως δέν έχω τό δικαίωμα να μαρτυρήσω σε κανένα, τό πρόσωπο που μās πρωτομίλησε για τό φυλαχτό. Μά... ξεχνάτε τό φαγητό σας !

Ο σοφός χαμογέλασε λίγο, ύστερα πάλι ξαναπήρε τό σαβαρό του ύφους.

— Ευχαριστώ, είπε στην 'Ανθία. Και σε παρακαλώ, να ρίχνεις μια ματιά και στο δωμάτιό μου, άμα σου τόχει να περνάς από δω...

— Σας τό δινόχομαι, είπε η 'Ανθία. Τώρα σάς άφήνω. Και να είσασατε βέβαιος πως ποτέ δέ θα σάς κρύψω, δι. θα μπορώ ελεύθερα να σάς πω.

Ο σοφός αυτός, δέν είχε ποτέ συναναστραπει μ' άλλα παιδιά, και δέν ήξερε άν όλα σκέπτονται και φέρονται τό ίδιο.

Για κίμησην ώρα τον άπασχόλησε αυτή η σκέψη ως πού ξανακίθισε στο γραφελο του, και έξακο λούθησε να διαβάξει ένα κελώριο

μύσει να πει «ας μη δοκιμάσουμε», δλοι πάλι ήταν έτοιμοι να τον κοροϊδέφουν.

Χρειάστηκεν τώρα να τακτοποιήσουν τα πράγματα έτσι ώστε να μπορούσαν να λείψουν μια δλόκληρη μέρα γιατί φυσικά τό κουδούνισμα για τό φαγητό δέ θα μπορούσαν να τ' άκούσουνε στο... παρελθόν που θα βρισκόταν, ούτε και θάρπετε να προκαλέσουν την περιέργεια της γρηζης παραμάνος τους. Τά παιδιά ήσανε περήφανα κι' ευχαριστημένα που είχαν κατορθώσει να καταλάβουν όλα εκείνα τα περίεργα πράγματα που τους είχε πει από τη μια μεριά ο Ψάμμεντ, κι' από την άλλη η μαγική φωνή, για τό παρελθόν και για τό Παρόν

Όμως τους φαινόταν αδύατο πως θα μπορούσαν ποτέ να δώσουν στην παραμάνα τους να καταλάβει έστω και μια λέξη από όλα αυτά. Γι' αυτό την περίσκιπε να τους δώσει τό φαγητό να τό πάρουνε μαζί τους στο Ρέτζενς-Πάρκ, και της είπαν πως θα περάσουν δ'η την ημέρα στο ύπαιθρο.

Έκείνη τό πρίσκιψε, και τους έόίμασε κρέας βραστό και πατάτες.

— Πάρτε στο δρόμο και κανένα κέικ, τους είπε, κι' έδωσε στον Κύριλλο ένα σελίνι. Μην άγράφετε

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σε μια παιδική στήνη στην 'Αγγλία οι μικροί τρώφιοι κλέβουν μόνοι τους τα ρούχα τους. Και τί σαβαρό που κάνουν τη δουλειά τους!

β.δλλο με τον τίτλο : «Οι μυστικές ί.ροτελεστίες των Ιερέων του AMEN-PA».

Μή νομίζετε πως τά παιδιά δέν αίσθάνονταν άγωνία με την ιδέα πως θα περνούσαν μέσα από τό φυλαχτό για να βρεθούν στο παρελθόν.

Η σκέψη πως ίσως θα μένανε για πάντα εκεί, για να μην ξαναγυρίσουνε ποτέ, δέν τους ήταν καθόλου ευχάριστη.

Κι' όμως κανένας δέν τολμούσε να πει τη γνώμη του πάνω σ' αυτό. Όλοι ήσανε τρομαρτημένοι. 'Αν όμως κανένας απ' αυτούς τολ-

τίποτα γλυκά με σιρόπια και λερώσετε τα ρούχα σας, κι' ύστερα δέν έχετε πού να βρήτε νερό να πλυθήτε. (Άκολουθεί)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

12. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΔΕΙΛΟΣ

—Οί πρόγονοί μου σιάνησαν Κι' έμην άρισσοκράτης και ζούσανε, Κερά 'Αλσπού, με πλούτη και παράτες.

—Πολύ σωστά κι' άς δώσουμε στο λόγιο κάποιο τέμμα, Κροκόδαλέ μου, φαίνεσαι σε' αλήθεια κι' απ' τό... δέγμα!

ΑΙΩΝ. Α. ΤΡΟΒΛΗ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΑΣΙΝΟΣ... ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Ο Ρίντμοντ Στέφενσον, ένας Άμερικανός στρατιώτης, όταν επέστρεψε νικητής στην πατρίδα του για να απολυθεί, έφερε μαζί του έναν πράσινο... γαϊδάρκο! Όταν άκουσε βία στην πόλη, ο κόσμος που ήταν συγκεντρωμένος εκεί περιμένοντας τους δικούς του, άπορρησε τόσο με τον παράξενο γαϊδάρκο, ώστε παρήγγειλε κάθε άλλη του άσχοια κι έτρεξε ξωπίσω του για να δει άλλη μια φορά από κοντά το περίεργο αυτό ζώο. Ο συνωστισμός που δημιουργήθηκε ανάγκασε την αστυνομία να υποχρεώσει το στρατιώτη να νοικιάσει ένα ειδικό μεταφορικό μέσο.

Στους δημοσιογράφους και τους ρεπόρτερ που τον επισκεφτήκαν, ο Στέφενσον είπε: Το γαϊδουράκι αυτό είναι το καλύτερό μου πολεμικό όπλο. Το ανακάλυψα σε ένα νησί του Ειρηνικού, όταν πολεμούσαμε τους Γαπωνέζους. Ο γέρος που το είχε μου το χάρισε ευχαρίστως γιατί ήταν φιλοαμερικανός. Μου το φύλαξε μέλιστα ως την ημέρα που έπράκτειτο να αποβιβάσθω στο καράβι μου για να έρθω πίσω στην πατρίδα μου.

Σήμερα το γαϊδουράκι αυτό πρόκειται να παίζει σε ένα εγχρωμο φιλμ, για να το δει ο κόσμος με το αληθινό του χρώμα. Το πιο περίεργο όμως απ' όλα είναι ότι έχει ένα ελληνικότατο όνομα. Το λένε «θεόδωρος»! Το γιατί, κανείς δεν το έμαθε ακόμα...

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο μικρότερος πρωταθλητής του κόσμου, είναι ο Ναθαναήλ Πικάρ, οκτώ χρονών, που αγωνίστηκε με τους πέντε παγκόσμιους άσους του χόκεϊ με πατίνια, στο «Κρόσιαλ Παλάς», της Σουηδίας. Στην αρχή, οι πέντε αυτοί άσοι, ένας Άμερικανός, ένας Εγγλέζος, ένας Γάλλος,

μια Νορβηγία και μια Δανέζα, μόλις είδαν τον μικρό Ναθαναήλ, χαμογέλασαν συγκαταβατικά και αποφάσισαν να μη συναγωνισθούν μαζί του, θυμωμένοι με τη Παγκόσμια Ένωση Χόκεϊ, που τους έπειξε — όπως νόμιζαν στην αρχή — φάρσα.

Αλλά μόλις είδαν τις καταπληκτικές κινήσεις του Πικάρ πάνω στην παγωμένη πίστα, αποφάσισαν να διεξαγάγουν μαζί του έναν επίσημο αγώνα. Πρώτος κατέβηκε ο Άμερικανός, ο οποίος νικήθηκε σε 13 λεπτά, με 17 πόντους έναντι 8. Δεύτερος ο Έγγλέζος, που νικήθηκε κι αυτός πάλι με 17 έναντι 7. Τρίτος ο Γάλλος, με 16 έναντι 9, τετάρτη η Νορβηγίδα με 14 έναντι 13 και Πέμπτη η Δανέζα με 22 έναντι 5! Το καταπληκτικό αυτό ρεκόρ συμβαίνει για πρώτη φορά στα χρονικά του χόκεϊ με πατίνια. Ο Ναθαναήλ Πικάρ, πρόκειται να ξαναπαίξει την άλλη εβδομάδα και στην ίδια πίστα με τον πατριώτη του Κλαίρ Σέιμ, που κατέχει τη χρυσή ζώνη αυτού του αγωνίσματος...

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

Στην Κουζνή Άκτι, τις τελευταίες αυτές μέρες, παρουσιάστηκε ένας πολύ πρωτότυπος κολυμβητής που κάνει αληθινά... θαύματα! Πρόκειται για τον μικρό Τζέρι Τζέρι, που οι φίλοι του τον φωνάζουν «φηλέα» επειδή είναι μόλις 15 χρόνων και τους ξεπερνάει όλους σε ανδράκιμα. Για να κρύψει λοιπόν το μέγεθός του, ο Τζέρι, που φαινόταν διπλός με το μαγιό, σκέφτηκε να το βάλει μέσα σε ένα ειδικό βαρέλι, που το άφησε έξω μόνο τα πόδια, το στήθος και τα χέρια. Όταν έπεσε στη θάλασσα με αυτό το πρωτότυπο... μαγιό, οι φίλοι του τον κορόιδευαν, αλλά σε λίγες μέρες παρουσιάστηκαν κι οι ίδιοι ντυ-

μένοι σαν κι αυτόν; Ή είχε συμβεί; Απλούστατα, είχαν ανακαλύψει ότι το βαρέλι αυτό τους διευκόλυνε εξαιρετικά στα θαλάσσια παιχνίδια τους κι ότι σαν εθγαιναν έξω δεν ένιωθαν την παραμικρή κόπωση.

Οι πλούσιοι παραθεριστές της Κιανής Άκτις, μικροί και μεγάλοι, το βρήκαν αυτό τόσο διασκεδαστικό, ώστε κάποιος ξευπνος επιχειρηματίας ένοιξε στην περιφέρεια ειδικό βαρελάδικο που κάνει χρυσές δουλειές! Και μάλιστα για περισσότερη ρεκλάμα τα όνομασε «Βαρελάκια του ψηλέα Τζέρι Τζέρι».

ΜΙΑ ΦΙΛΟΜΟΥΣΗ ΓΕΛΛΑΔΑ

Στο Τέξας, στο κτήμα κάποιου Τιμ Κάρτερ, υπάρχει μια γελάδα που θα τη ζήλευαν πολλοί! Είναι το μουσικό της ένστικτο. Η γελάδα αυτή ήταν η πιο ισχυρή απ' όλες τις άλλες συντρόφους της κι ούτε έβασκε, ούτε έδινε καθόλου γάλα. Επειδή όμως δεν άφριζε ούτε και για το κρέας της, αφού ήταν πετσι και

κόκκαλο, τη χάρισαν σε ένα αγοράκι για να... καίξει! Χροσμένο το παιδί την πήγε στο σπίτι του προσπαθώντας να την τώσει. Το κόκκο όμως, γιατί η γελάδα μόλις κι άγγιζε τα φρέσκα χορτάρια. Απελπισμένο το αγοράκι, μπήκε στο σπίτι του κι έβαλε το ραδιόφωνο για να ακούσει την παιδική όρχη, που το πρόγραμμά της ήταν εύθυμα παιδικά τραγουδάκια. Η γελάδα, που εξακολουθούσε να στέκεται μελαγχολική απ' έξω, μόλις άκουσε το ραδιόφωνο, τέντωσε τα αυτιά της. Αυτό ήταν! Αμέσως έπεσε με τα μούτρα στο χορτάρι κι άρχισε να τρώει λαίμαργα. Μόλις όμως σταμάτησε η μουσική σταμάτησε και κείνη. Η γιαγιά του παιδιού που παρατήρησε

αυτό το φαινόμενο, ξανάβαλε το ραδιόφωνο κι η γελάδα άρχισε πάλι να τρώει. Από κείνη λοιπόν την ημέρα η περίεργη αυτή γελάδα δεν τρώει αν δεν ακούσει μουσική. Και της κάνουν ευχαρίστως το χατήρι γιατί πάχυνε τόσο πολύ και δίνει τόσο πολύ γάλα, ώστε ο Τιμ Κάρτερ, το πρώτο της άφεντικό τρίβει τα μάτια του.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

MIX. MPE'ENT

ΜΑΝΝΟΥΛΑ!

Η μορφή σου πάντα στέκει άσπιλη μέσα στην ψυχή μου, όμορφη σαν ένα ρόδο, καθαρή σαν προσευχή μου.

Και μου δένεται η υιλιά μου με τη σκέψη μου για σένα κι' ίσως μου φαίνεται ότι σένα σκέπτομαι όλο ένω.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΜΟΝΑΧΟΥ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

— Καλημέρα Κυρία μου. — Ο άνδρας σας είναι εδώ; — Αυτόν ζητώ κι' εγώ... Θέλετε να με βοηθήσετε να τον βρω;

2. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένα στρατιωτικό πρόβλημα

Ένα φρούριο έχει προμηθείσει που του φτάνουν για να θάψουν 1200 στρατιώτες επί ένα χρόνο. Η αρχική φρουρά του είναι 250 άνδρες. Σε ένα μήνα όμως έρχονται άλλοι 200. Δύο μήνες αργότερα έρχονται νέες ενισχύσεις από 1800 άνδρες. Για πόσον καιρό θα φτάσουν οι προμηθείσεις, αν λογαριάσουμε πως ο χρόνος αποτελείται από 12 μήνες, που ο καθένας τους έχει τριάντα μέρες;

Ο Ο

3. ΑΙΝΙΓΜΑ

Άρχιζει άρχες του Μάρτη και τελειώνει τέλη του Σεπτεμβρη. Ο μάστορας που το έχεσε δεν άφησε ούτε

ΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΜΑΣ ΦΙΛΜ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΠΑΜΠΑΚΙ

1. Το μπαμπάκι είναι το άσπρο ελαφρότατο χνούδι που περιβάλλει τους σπόρους της μπαμπάκιδας. Η μπαμπάκιά στον τόπο μας είναι ένας θάμνος που έχει το πολύ 1-2 μέτρα ύψος, σε άλλες χώρες όμως είναι δέντρο σαν το καπνό και φτάνει στα 5-6 μέτρα ύψος. — 2. Στην Αφρική και στην Αμερική, αλλά και σε μερικές από τις επαρχίες μας, στη Μεσογεία, στη Βοιωτία κ. άλλ. απλώνονται άπέραντες φυτείες έσκαπόμενες με μπαμπάκιες. Καθμιά έχει τα κλαδιά της γεμάτα με καρπούς όλοστρόγγυλους και μαύρους. — 3. Όταν οι κορποί είναι ώριμοι σκάθουν από μόνοι τους κι' από μέσα ξεφεύγει μια τούφα άσπρο χνούδι, το μπαμπάκι. — 4. Οι έθγαινεύς μαζεύουν το χνούδι αυτό με τα χέρια κι' ύστερα τον πηρούνι από ειδικές εκκωκιστικές μηχανές, που χωρίζουν το μπαμπάκι απ' τον σπόρο.

5. Το μπαμπάκι ύστερα καθαρίζεται, στεγνώνεται στον ήλιο και το στοιβάθουν σε μεγάλα δέματα που τα λένε «μπάλλες» και που στέλνονται κατ' εθέλειν στα πλυτήρια. — 6. Εκεί το μπαμπάκι απλώνεται και εκπίθεται σε ένα ισχυρότατο ρεύμα άερος που το καθαρίζει απ' όλες τις σκόνες και τα ξένα σώματα. — 7. Κατόπιν το ξυλίνουν και το χτενίζουν έλεος δε το κλώθουν με ειδικά μηχανήματα και βγάζουν μια κλωστή λεπτή και στερεή. — 8. Από την κλωστή αυτήν την μπαμπάκερή γίνονται τα διάφορα υφάσματα, με τα όποια κατασκευάζουμε τα περισσότερα από τα καλοκαιρινά μας ρούχα κι' από τα άσπροβουναμά μας, αλλά κι' όλο μας σχεδόν τον ρουχισμό του σπιτιού.

πότες, ούτε παράθυρα. Πριν τελειώσει πήγε πλήθος και κατοίκησε μέσα. Έστάλη από τον Π. Παναγιωτόπουλον Διευκωσία Κύπρου

4. ΠΟΙΟΙ ΕΙΠΑΝ ΑΥΤΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ;

1. Νενίκηκας με Ναζωραίε!
2. Ω; τώρα ήλιον Διάβολος, από σήμερα αποφάσισα να γίνομ' Άγγελος.
3. Άν μισούνει ανάμεσού τους, δεν τούς πρέπει έλευθεριά.
4. Άς το πάρει ο καλύτερος!

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 7-13

1. Δαββρίνθος. Η εικόνα με το δρόμο που ακολουθήσε η μάγισσα θα δημοσιευθή στο έρχόμενο.
2. Πρόβλημα. Ο Γιάννης γεμίζει το κανάτι των 8 δακάδων και το αδειάζει σεών 5.

Υστερα το ξαναγεμίζει και το ξαναδειάζει πάλι σεών 5, ώπου να το γεμίσει. Στο κανάτι των 3 δακάδων θα έχει μείνει τώρα 1, δακά. Κάνει τότε το γάλα από το κανάτι των 5 δακάδων και αδειάζει μέσα σε αυτό τη μια δακά. Κατόπιν ξαναγεμίζει το κανάτι των 3 δακάδων κι' έτσι πάει στο σπίτι του με 4 δακάδες γάλα.

3. Ο Όμηρος.

Παρακαλώ πολύ δους χροστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν το γεηγορότερο. Άς έχουν υπ' όψει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ό μίνος μου πόρος' η καθυστέρηση έπομένως δυσκολεύει πολύ το έργο μου που απαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
Ξιπρέμασε γρήγορα το μανταγίδον από το λιμό του και το έβαλε στο χέρι της.

— Άννούλα, της είπα συγκινητικά, γιατί φάσαι; Άφου έχουμα μαζί μας την άγία Θηρεσία είναι δυνατόν να μας συμβεί τίποτα κακό;

Το κοριτσάκι σά να συνήλθε άμέσως. Άγκάλιασε τη μέση του συντρόφου του, άνοιξε τὰ μάτια του και τόν κοίταξε χαμογελαστά.

— Θι ήθελα, φίλε μου, να είχα τὸ θάρος σου, άπεκρίθηκε ήσυχα. Σου ήποσέθηκα να είμαι θαρραλέα, όμως δεν κράτησα τὸ λόγο μου. Τώρα βλέπω δι ο φίλος μου κάνει πολύ κακό και στενοχωρεί και σένα, Ντίκ. Γι' αυτό σου ήποσώμαι πάλι για τελευταία φορά πώς θα σου είμαι άξια σύντροφος!

— Σ' εύχαριστώ Άννούλα, άποκρίθηκε ένθουσιασμένο τὸ άγόρι. Πρέπει να είμαστε κι' οί δυο θαρραλέοι για χάρη της Λευκής. Δεν πρέπει τὸ μωρό αυτό ν' αντίληφθει τὸν κίνδυνο πὸ διατρέχουμε, γιατί θ' άρχισει να κλαίει ζητώντας τη μανούλα του!

— Έχεις δίκιο, ντρέπωμα για τὸ φόβο μου. Πρέπει να φανώ άληθινή μητέρα. Σὲ θαυμάζω. Ντίκ, και θὰ ήθελα κάπως να σου έμιαζα. Είμαι και γὼ μικρή και τρομάζω εύκολα. Ένα σιωρ σκοτεινές λῆξες πολιτοκῶν τὸ μυαλό μου. Νά, κοίταξε εκεί κάτω, τὸ εἶπε δείχνοντας με τὸ δάχτυλο. Αὐτὰ τα μαθρα φίκια πὸ σχηματίζουσι σπηλιές φιλοξενούν τεράστια θαιτρίχια και χταπύδια!

— Έ, κι' αν υπάρχουν δια αυτά νομίζεις πὸς μπορούν ν' άνέδουν πάνω στὸ καρδί μας;

— Δεν ξέρω... αλλά καλύτερα είναι τὸρ να καταδῶμε κάτω στὴ καρμύνα, Ντίκ. Γιατί δσο βλέπω τὴν έρμηιά τόσο και περισσότερο τρομάζω.

— Έχεις δίκιο. Κοντεύει να νυχτώσει κι' άκόμα δὲ βλάμε τίποτα στὸ στόμα. Και ξέρεις... οί Άμερικανοί τῶνε πολύ! πρόσθεσε χαμογελώντας.

— Η Άννούλα κι' ο σύντροφός της κατέβηκαν να βρῶνε τὴ Λευκή πὸ μῆλις είχε ξυπνήσει και τὸς άνα-

ζητοῦσε. Τὸρ πὸ κανένας θέρυβος δεν ήπυρχε και πὸ ο άνέμος είχε κοπῆσει ήταν έντελῶς καλά και ή συχη. Άλλά και πὸς να σκεφεί σοδερὰ; Τὸσο μικρούλα πὸς ήταν πὸς να φαντασθῆι σὰ τί λαδύριθο είχαν πέσει και ποίος έκπλήξεις τὸς φύλαγε άκόμα ή άγνωστη τύχη τους

Για τὴ στιγμή καθήσανε να τῶνε ξεχνώντας λίγο τὴ στενοχώρια τους. Πήγανε πρώτα στὴν τραπεζαρία, άνοιξαν τὰ διάφορα ντουλάπια της άποθήκης και βγάλανε μερικά τρόφμα πὸς τὸς φάνηκαν πολὺ νόστιμα ύστερα από τὸς ώρες νηστεία.

— Ε, κι' αν υπάρχουν δια αυτά νομίζεις πὸς μπορούν ν' άνέδουν πάνω στὸ καρδί μας;

— Δεν ξέρω... αλλά καλύτερα είναι τὸρ να καταδῶμε κάτω στὴ καρμύνα, Ντίκ. Γιατί δσο βλέπω τὴν έρμηιά τόσο και περισσότερο τρομάζω.

— Έχεις δίκιο. Κοντεύει να νυχτώσει κι' άκόμα δὲ βλάμε τίποτα στὸ στόμα. Και ξέρεις... οί Άμερικανοί τῶνε πολύ! πρόσθεσε χαμογελώντας.

— Η Άννούλα κι' ο σύντροφός της κατέβηκαν να βρῶνε τὴ Λευκή πὸ μῆλις είχε ξυπνήσει και τὸς άνα-

Εσκόψε τὸ βιβλίό του και σηκώθηκε

ρῶστο, μιὰ μπουτῆλια μαθρο κρκοί κι' ένα φωμί από κριθάρι. Στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεταν μιὰ πραγματική εύχαρίστηση.

— Εύτυχῶς έχουμα προμήθειες πὸς μπορούν να μᾶς κρατήσουν πᾶνω από χρόνο, εἶπε χαρούμενος. Τὸδλάχιστον δεν φοδύματτε να πεθάνουμα από πείνα.

— Ένα χρόνο! Έκανε τρομαγμένη ή Άννούλα. Τὸ φαντάζεσαι αὐτὸ Ντίκ;

— Ω, δεν φαντάζουμαι τίποτα, άποκρίθηκε εύθυμα τὸ άγόρι, άπεναντίας έχω τὴ βεβαιότητ: δτι πολὺ γρήγορα θα βγοῦμα άπ' αὐτὴ τὴ τρομερὴ φυλακή μας. Άλλά γιατί να μὴν παίρνουμα τὰ μέτρα μας σὰ να έπρόκειτο να μείνουμα έδῶ για πολὺ καιρό;

— Έλαβα ύπ' ὄψει μου όλα τὰ έναντια και πρώτὸς πέσομα στὰ φύκια έκαμα κάτι πὸς ίσως μᾶς βοηθήσει να σωθῶμα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπορεί να μᾶς άνακαλύψει κανένα πλοῖο πὸς πηγαίνει άπ' τὴν Εδσώπη στὴν Άμερικὴ.

— Μὰ εἶπὸς μου εἶπες Ντίκ, έκανε ή Άννούλα, δτι έχουμα άπομακρυνθῆι άπ' τὴ σωστή μας γρμμη ὡστε δεν ήπάρχει έλπίδα να μᾶς βρεί κανένα κοράδι. Έκ'ές αν πέρῶσουν μακρὰ τίποτα δικά μας πολυμῆνα...

— Σου τὸ εἶπα αὐτὸ και τὸ ήποστηρίζω, άγαπητὴ δεσποινίς Κοσεκιντάν, άποκρίθηκα τ' άγόρι χαμογελώντας. Γι' αὐτὸ πήρα όλες τις προφυλάξεις πὸς χρειαζόνται πριν μπερδευθῶμα στὰ σκοτεινὰ αὐτὰ μέρη. Τὸρ μῆλις χορτάσω λιγάκι θα σὰς διηγηθῶ τὸ κατόρθωμά μου!

— Και γὼ θέλω να τ' άκούσω άφου φίω καλά πρώτα γιατί πεινῶ πολὺ, έκανε ή Λευκή πὸς βουτοῦσε τὸ φωμί της στὴν κόκκινη σάλτσα της κονστέρβας.

Οί δυὸ μεγάλοι γέλασαν με τὸν τρόπο πὸς τὸ εἶπε αὐτὸ ή μικρὴ. Κι' από τὴ στιγμή εκείνη άρχισαν να βλέπουν διαφορετικὰ τὴ ζωὴ τους. Η πρώτη μεγάλη δοκιμασία πὸς πέρασαν έμπαινε τώρα στὸ φυσικό της δρόμο.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΑΡΑΒΑΤΟ Τα κομμάτια για τὸ Σ - Σ πρέπει να γραφῶνται από τὴ μιὰ ὄψη τὴ κέλλας του καρτιῦ Σ ο έπὶ. Δεν θὰ λαμβανῶνται ὀπ' ὄψει κομμάτια πὸς δεν δάναι γραμμένα κατ' αὐτὸ τον τρόπο.

Ο ΑΕΡΑΣ

Ο άέρας φυσᾶ μανιασμένος και ταράζεται γύρω ή πλάση. Ο άέρας περνᾶ άγριυμένος ρίχνει κάτω άκόμα και δάση.

Φέρνει σόννερα σκόνη στὰ μάτια και τὰ χύματα σπῆζουν στὰ βράχια. Τὰ καράβια ρίχνει στις ξέρες και περνοῦν, και περνοῦνε οί μέρες.

Μὰ ή άνοιξη φτάνει στὸ τέλος και γεμίζει τὸν κόσμο χαρά. Κι' ο άέρας... σὺτᾶς λυπημένος κλεινει πάλι τὰ δυὸ του φτερά.

Μαθρο Βίλος

ΒΑΛΕ ΔΥΝΑΜΗ

Μᾶς στὸ γογγῶ αὐτὸ κῶλημα τὸς χρόνου, τὸς χρόνου πὸς δλο τρέχει κι' αἰθιᾶ σου τρέχεις και σὺ μοζι, ίσως να σκεθῆς για μιὰ στιγμή και να ρωτήσης τὸν έαυτό σου: «Τί έκαμα ὡς τῶμα; κι' ίσως νᾶδῶντὴ ή άπαντηση: «τίποτα». Και τότε θ' άρχισεις κάποιο καινούργιο έργο. Θα δημιουργήσεις κάτι μικρὸ, ένα τόσο δα, πῆς τιποτένιο, μὰ πὸς θα ήαι περησταν γι' αὐτὸ. Κι' αλήθινα θα γινη λίθαρὶ άκλονησο και γερά βαλμένο στὸν πόνο, πὸς χιτῆι αἰτέλειους σῆνες τῶρη ή άνθρωπότητα. Σιγοῦρα θα γίνει νᾶναι βέβαιη. Κι' αὐτὸ γιατί τὰ μυαλά σου θαχει δουλέψει και θαχει μοχθήσει γι' αὐτὸ τὸ κάτι κι' άκόμα γιατί θαχει βάλει δλη τὴ δόνηση της ψυχῆς σου και τὸ εἶναι σου δλάκερο. Θᾶναι δικὸ σου θῆμα και τα χέρια σου θα τὸ παιζουσι όπως αὐτὰ θέλουν. Και θα ήαι τόσο μεγάλη ή χαρά σου! Να, θᾶναι ή πιὸ μεγάλη σου χαρά άπ' όλες τις άλλες.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

και λέγεται «τέλειο». Ίσως να μὴν τὸ καταφέρω; — είναι αλήθεια τόσο δύσκολο— άλλ' αν ή προσπάθειά σου είναι μεγάλη θᾶναι τὸ ίδιο Μὴν ίκανοποιηθῆς λοιπον σ' ὅτι έκανες. Ζήτα τὸ καλύτερο.

Στοχᾶσου τὰ λόγια, πὸς εἶτε κάποιος ποιητῆς και θᾶ δῆς πόσο δικιο έχει. Πὸς πρέπει πάντα ψηλότερα ν' ανεβαίνουμα, παντα ψηλότερα να κοιτάζουμα.

Έκάτη

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑ

Άνάστασης καμπάνα. Μᾶς λυτρᾶνει άπ' άμαρτίες, κακίες, φῶς μᾶς δίνει. Νικίει ο θάνατος. Κι' έδῶ ναι μόνη τ' άνθρώπου ὀδηγήτρα ή Καλωσύνη.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

δονταν άμέσως ή κρυφὴ χαρὰ πὸς αἰσθανόμαστε.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

— Είμαστε σάν τίς βασιλοπούδες τὸς παραμυθιοῦ, εἶπε πάλι ή Λευκή στὴν άπόδληση της μητέρας της. Τὰ ματάκια της δάκρυσαν κι' έγειρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στὸν ὦμο της Άννούλας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον άνάγνωσμα δι όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τυπηθέν διά του Άργυρου Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησίως δεχ. 25000, Έξωτερικήν δεχ. 20000, Τριμηνίαν 12000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλος, Αιγύπτου Αίρας 2.—
Αμερικής και άλλων κρατών, Αολίδικα 10.
Έξωτερική αναλόγως. Τμήμ φύλλον 2φ. 80φ.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Άποστολάς: Προς το περιοδικόν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόδος Άριστιδίου 10 Αθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΜΑΡ ΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Άρχίζει την 1ην Ιανουαρίου, άλλ' αϊ συνδρομαί αρχίζουν την 1ην Ουοιυή-ποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
δόδος Άριστιδίου 10
Αθήνα

δας ή έκκλησία γέμισε κόσμο πολύ, κι έγω σεριμωγμένη σε μία γωνιά έβλεπα κι άκουγα και δέν έξω αν αισθανόμουν χαρά ή θλίψη.
Άκουγα τή Εθαγγέλια που έλεγαν για τού Χριστού τή Παθη, τόν Έστυρωμένο στή μέση με τή καρδιά αναμμένα τριγύρω, τόν Έπιτάφιο με τή λουλούδια στολισμένο, και ή καρδιά μου ήταν βαρειά. Μά ύστερα ερχόταν ή Άνάσταση, το χορηγούμενο Πάσχα, με τίς λαμπάδες, τή Χριστός Άνάστη, τή κόκκινα αυγά, τίς κούνιες κάτω στό πλάτανο, τή τραγουδία, οι γλυκές άνοιξιάντικες μέρες. Και ένοιωθα άπέρανη χαρά, μου φωνιόταν πως κάτι νέο και όμοιο φτερούγιζε μέσα μου. Όλα γύρω μου ήταν χαρούμενα τότε. Και τή χωριού μας τόσο δημοφιλές με τή γαλάζια του θάλασσα και τίς άνθισμένες πασχάλιες.

λέει προσευχή, και κατοκιν ή χορωδία ψάλλει.
Άφου τελειώσει ή προσευχή και οι συστάσεις τών καθηγητών, όλες οι μαθήτριες άνεβαίνομε στις τάξεις και περιμένονμε να άρχισώμε μάθημα, ένώ συγχρόνως παρακαλούε τή Θεό, να μη μάς σηκώσει στα μαθηματικά, ο κ. καθηγητής μας.
Γαλάζιο Άστρo

ΟΙ ΑΥΤΕΣ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Μωδοής Κωνσταντίνης, Άθήναι (5), Ν. Κασσιάνος, Άθήναι (5), Μελανούρι (5), Γελαστός Λογοτέχνης (6), Μ. Κωνσταντίνης, Λυκόπουλο, Γενναίουφωχος Έλλην, Χρήστος Μπαρτσιώκας, Άγριοκάτωκο, Β. Χαλκίδης, Άθήναι, Ίκ. Δαμπασινας, Λενιά, Άγριολούλουδο, Σπουργίτι, Άγκάθι.
Κληρώθηκαν ο Μ. Κωνσταντίνης για τή δο φύλλο και ο Γελαστός Λογοτέχνης για τή δο. Να περάσουν από τή γραφεία μας να πάρουν από έναν τόμο τής Βιβλιοθήκης.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: 25η Μαρτίου, Χειμωνιάτικη λακάδα, Ανάμνησις, Για κείνον που έφυγε, Η μικρή άποδοσία.
Άπορρίπτονται: Έμπορος τού Γολγοθά (τό θέμα ήθελεν άλλο χειρισμό. Έτσι που είναι γραμμένο, τού λείπει ή δραματικότητα. Σουρρεαλιστική ζωγραφική (θα μπορούσε να γραφή άλλα πολλά διαφορετικά) Τό γατάκι μας (αν και τή γραφή είναι καλή, ο χειρισμός τού θέματος και τή ιδιο τή θέμα είναι πολύ κοινά) Άπορίες (Γιατί τόσος κόπος για τή εικόνα πνεύμα;) Τό σπουρατάκι (αν ξαναγραφή με προσοχή μπορεί να δημοσιευθή).

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τής «Διαπλάσεως» για να περνάτε εδχάριστα τίς ώρες σας.

ΑΝΑΒΟΤΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, δόδος Άριστιδίου 10 τήν 15ην Άπριλίον 1947

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ συμμερίζεται κι αύτή τή θλίψη τού έδοκίμασε δλας ο Έλληνισμός με τόν άρροσδόκητο θάνατο τού Βασιλέως τών Έλλήνων, Γεωργίου, που ήρθε σε τόσο δύσκολες για τήν Έλλάδα στιγμές. Ποτέ οι Έλληνες δέν θα ξεχάσουν δι ήπ τή ηγεία τού Βασιλέως Γεωργίου, ειλαν τή δυό Ιστορικά «Όχι», στον Ισλά και στον γεροναό ειοβολέα και μαζί του άνέτρεφαν τή σκεδία τού άξονος που ζητούσε να υποδουλώσει τόν κόσμο. Η Ιστορία θάναφέρει με τμή πάντα τόν ήρωικό ήγμόνα που κατέλαβε με άπό τίς τιμητικότερες θέσεις στή μάχη στή για τόν πολιτισμό και τήν έλευθερία. Όσο για μάς τούς Έλληνες θά θυμάμαστε σε γενεές γενεών δι ο Βασιλεύς Γεώργιος έστάθη άντάξιος τών μεγάλων βασιλέων, και αδοκροτόρων και άλλων ήρωτών τού Έλληνισμού και δι μοζί του άποδειξέμε για μία άκόμη φορά δι άπό τή χρόνια τών σαλαμινομάχων και μαροθωνομάχων, ο Έλληνισμός είναι ένας και άμετάβλητος: ήρωικός σερατιότης τού πολιτισμού και τής έλευθερίας.

Ο κ. Φαίδων Μικρή Λογοτέχνης είναι τώρα καλά και συννεψιέ δλας βλέπει τίς άθρηναϊκές του έπιστολές. Μία μικρή άδιαθεσία, συνεπείς τής σκληρής δοκιμασίας που τού ήταν γραφτό να υποσθί σε τόσο προχωρημένη ηλικία, τόν εκράτησε στό κρεβάτι και τόν άποχρέωσε να μη γράψει για μία φορά τήν έπιστολή Τώρα είναι τόσο καλά που έλπίζει να βρεθή και στήν πρώτη τής κωμωδίας του «Φόρο τού λεβάντε» που άνεβαίνει στις 2 Μαΐου ά θίασος τού θεάτρου Τέχνης στο θέατρο Τέχνης. Τά μεγαλύτερα άπό τή διαπλάσoπουλα μπορούν να παρακολουθήσουν τήν κωμωδία αυτή που δταν πρωτοπαίχθηκε πριν είκοσιπέντε οχδόν χρόνια χανακτηρισθήκε ως ένα άπο τή καλύτερά του έργα, άλλα και τού σύγχρονου ελληνικού θεάτρου.

Ούτε Μικρή Λογοτέχνης, σένα ούτε τήν Έλληνοπούλα τού Μετσόβου, ούτε και τή Μαθρο Βίλος άδικά για τήν άνομονησία σας να μ' άγοράσετε άπό τή περίπτερο και να μην περιμένετε τή καχυδρομείο. Αυτό δείχνει τήν αγάπη σας και μου φανεράνει τήν άφοσίωσή σας.

Χελιδονάκι, και έναν συνδρομητή να μου έγγραφει τή κάθε διαπλάσoπουλα, σάν και σένα, τότε άσφαλώς, μέγα μέ-

ρος άπό τίς δυσχέρειές μου θά τίς παρακάμψω και θά μπορέσω να έπιεινά σε βελτιώσεις και καινοτομίες που τώρα—τί να τ' άποκόψω;—με κλονίζουν και με κάνουν ν' άγωνιζώ. Γι' αυτό και όλα τή διαπλάσoπουλα πρέπει να ξεσπαθώνουν και έλο να ξεσπαθώνουν.

Τραγουδι τής Δευτεριάς, άφαι το σκίτσο που μου έστειλες εν συνεργασία με τόν Κ Σταυρόπουλο και θά έπιθυμούσα να τή χρησιμοποιήσω. Θά ήμου περιέργη να μάθω αν δέν είχατε όπ' όψη σας κανένα άλλο πρότυπο. Έτσι, θά μου γράψετε και κανένα γράμμα που έχεις τόσον καιρό να μου γράψετε.

Κυριολεκτικά, έρροσφίξα τή πολυσέλιδο γράμμα σου, Έκάτη, που μου φάνηκε σάν άληθινός άνεμοστρόβιλος με τή πέταγμα άπό τή ένα θέμα στό άλλο. Ηταν όμως τόσο δημοσέα γραμμένο που έλπίζω να μου γράψετε συχνότερα για να ξεκουράζομαι κι' έγω λίγο άπό τίς σκοτούρες τών τυπογραφιών, τών πειστηρίων κ. λ.

Τί να σ' άπαντήσω σ' όλα αυτά Άγριολούλουδο; Ένα πάντοτε είχα στό νού μου να εφαρμόζω πραγματικά δλα λέει και να πραγματοποιήσω τή στήν τέρπειν άμα και διδάσκω. Πιστεύω πως, ένα παιδικό περιοδικό, περισσότερο άπό κάθε άλλο πρέπει να είναι συγχρονισμένο, χωρίς όμως και ναπομακρύνεται άπό τή δρία που χαράσσαν ή καλαισθησία, ή εδπρέπεια, ο σαφής παιδωγωγικός σκοπός και τή νόημα τής Πατριδος και τού Έθνους. Σκοπός τής «Διαπλάσεως» είναι, βέβαια να τερπει άλλα και να διαμορφώνη τή ήθος και να κάνει τή παιδία ή περήφανα γιατί είναι έλληνοπούλα. Ειμαι άληθινα υπερήφανη δι έλα τή διαπλάσoπουλα στις τρεις γενιές που εκδίδομαι έπήρξαν θαυμάσια έλληνοπούλα και ύστερότερα ήθικοι και τίμιοι παραγοντες τής κοινωνίας. Οι χρωματιστές μονιζόδες και οι πολλές σελίδες δέν κλείνουν συνήθως και τήν κατάλληλη όλη για τή παιδία. Όσο για τίς άντιγραφές που μου λές πως κάνουν πολλά περιοδικά τή έξω γιατί είμαι «καθός». Άναριθμητες φορές έχω άντιγραφή τή μυθιστορητά μου και ή άλλη μου όλη.

Σταυρόπουλο, δέν έχεις δικιο. Μου προσφέρετε πάρα κολλά. Μήπως έσεις δέν μου κάνετε δυνατή τή έδοσή μου; Όσο για τήν εμφάνισή μου χρειάζεται να τή κά μία άκόμη φορά: Αυτό που βλέπεται είναι ένας σταθμός μόνο. Έχω και άλλα πολλά στο νού, από έσεις θά μου δώσετε τή δυνατότητα να πραγματοποιήσω.

Άφαις έπιστολάς μου έστειλαν στήν τήν έβδομάδα κι' οι έξής: Νίκος Πεδινός (άν μου τή έπέφεραν ο γώρος θά έδημοσίεωσα όλόκληρο τή γράμμα θά μπορούσε να γράψω στον κ. Γρ. Εσνόπουλο.—Έπτονήσου 88).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Δικαιώμα έγκρίσεως: δι άνοδρομητός ή άδελφια των, δεχ 2000. Δ' άνοδρομίας άποκάντας με τή ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητού δεχ. 3000.

Νέα Ψευδώνυμα: Άνδριωτοπούλο, κ. (ΕΑ). Μπαλου, ά. (ΣΠ). Οδυσσέας, ά. (ΓΑ). Άθωο Διαβολάκι, κ. (ΠΡ) Νίκος Πεδινός, ά. (ΝΚ). Άπλοική Ψυχή, κ. (ΕΚ).

Άνανώσεις Ψευδώνυμων: Πουλι τής Καταιγίδος, ά. Νεφέλη, κ. Σταυρόπουλο, κ. Χελιδονάκι, κ. Πολυάσχολος, ά. Φρέζια, κ.

Η Διαπλάσις άπαξέται τούς φίλους τής Χελιδονάκι (συνδρομή έλήφθη εθαριστά. Τά «Μυστικά τού Βάλτου» έξεδόθη και στοιχίζον με τή ταχυδρομικά δε. 15.000.) Δαρισνή (εθαριστά για τίς ελές και για τίς φροντίδες σου Ο κ. Φαίδων σ' εθαριστεί) Μαθρο Βίλος, (τά αλαθιμάτα σου είναι και αλοθίματα δλων τών Έλλήνων) Δόρδον Βόρωνα, εθαριστά για τίς εδχές Τό λυσόχαρτο ή δεσμός τών είκοσι φύλλων τιμάται δι 2700 με τή ταχυδρομικά για τή εδοστικη και τρία σελίνα για τή έξωστικη) Τραγουδι τής Δευτεριάς, (τίς εικόνες τίς κρατώ συνεργασία δεκτη για τήν ειδική σελίδα Συνεργασίας. Για τή καλά σας λόγια θερμά εθαριστά) Έδοστρίων Γ. Κωνσταντινίδην, (θά φροντίσω να πραγματοποιήσω δσα μου άποδεικνύεις Για τίς Μικρές Άγγελίες δέν έχεις δικιο. Έπειτα άλλο ή «Διαπλάσις» κι' άλλο τή άλλα περιοδικά)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
[ΣΥΝΕΚΕΙΑ 800ων Διογονισμού Αύσεων. Αϊ λήσεις τού συλλαβίου τούτου δεκται έφ' όσον δέν να έχουν δημοσιευθή].

108. Λογοπαικτικός Δεξιόμορφος
Μία νότα μόνο φτάνει —Άλλά—μία,—ένθυμο!—
Πόλη Έλληνική να κάνει
Και κρατεύουσα νομοί.
Πουλι τής Καταιγίδος

109. Συλλαβόμορφος
Τής κοινής πρόθεση, νότα
Κι' ένα σύμφωνο αν πάρει
Θά γεμίσει σάν και πρώτα
Τ' άδειανό μου καλαμάρι.
Παγκρατωτάκι

110. Μεταγραμματισμός
Έπάνω σ' ένα πλεούμενο
Βρισκόμουν ο κακόμορφος
Μέσ' στήν πλατεία τής θάλασσα
Χωρίς καμιάν έλπίδα...
Μά ξάφνου μοιρθε κι' άλλαξα
Τής μέσης μία συνίδα
Και σε νησι έτσι βρεθήκα
Που τ' αναφέρει κι' ο Όμηρος.
Ίκαρος

111. Αίνιγμα
Γλυκάτατο όργανο
Τ' άρσενικό μου,
Κάττες και σκίβαλα
Τό θηλυκό μου.
Πουλι τής Καταιγίδος

112. Κλίμαξ
Α — — Σ
Α — — — Σ
Α — — — — Σ
Α — — — — — Σ
Α — — — — — — Σ
Α — — — — — — — Σ
Α — — — — — — — — Σ

Κάθε πούλα άντιπροσωπεύει γράμμα και άντιγράφεται κατά σειράν έξ άρχής: άπαραίτητον εις τήν μαγειρικήν, ο κατοικίων εις τήν πόλιν, άνοχοίς βασιλεύς τών Μυκηνών, όνομα πολλών αδοκροτόρων τού Βυζαντίου, άλλος αδοκροτόρω τού Βυζαντίου, σπουδαίος μαθηματικός τής άρχαϊκής, ήρωος τού 21
Εδοστ. Ι. Κωνσταντινίδης

113. Μαγική Εικόνα άνευ Εικόνας
— Γιώργο, μάς τήν δίνεις;
— Ποιά να σάς δώσω;
— Αυτή που σάς είπα.
Παύλος Ν. Οικονόμου

114. Φωνηεντόλιπον έξ Άκροστιχίδος
Τ' άρχικό τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελοών φωνηεντόλιπον τού τύπου: * — * * *

τού όποιου ζητείται ή άνάγνωσις:
1. Όμός αδοκροτόρω τής Ρώμης.
2. Πόλις κτισμένη επί έπτά λόφων, 8. Δημητριακόν, 4. Μέγα θηρίον αλλουροειδές, 5. Σημείον τού όμιζήντος.
Άντισσας

115. Φύρδην-Μίγδην
Μενεπαράς — μενεπαράς
Βουκαρού
116. Έλλ. ποσόμορφον
ο - αο - αο
Βουκαρού
117. Γρήφος
οφ οφ οφ οφ
δν οφ οφ οφ
οφ οφ οφ οφ
Σάντα Λουκία

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματ. Άσκήσεων τού φύλλον 51-52.
215. Όβιδα (6, βίδα).—216. Ψάθα-Ψάθα.—217. Όνος—μόνος—φόνος.—218. Άραψ-Ψορά.
219. ΜΕΝ ΡΟΣ (άστακός, οίσιος. Ίκαρία, ΚΑΛΑΜΑΙ Τροία, Έρέτρια, ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ροιά, οίσις). — 221—225 Διό τού Ν: νήμα, πόνος, φανός, φόνος, νάνος.—226 ΣΚΟΛΙΑΣ—ΚΥΡΗΝΗ (ΣΚόπελος, ΚΥλος, ΟΡφός, ΠΗνελόπη, ΑΝδρος, ΣΗμείο).—227. Έγώ είμι ή άλήθεια και ή ζωή.—228. Έσθήκη χερσοκέντητον περιεβλήθη (ές θήτα χι ρ εις ο, κ' εν ιι, τον περι εβ, λήθη).

220. ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ (άστακός, οίσιος. Ίκαρία, Τροία, Έρέτρια, ροιά, οίσις). — 221—225 Διό τού Ν: νήμα, πόνος, φανός, φόνος, νάνος.—226 ΣΚΟΛΙΑΣ—ΚΥΡΗΝΗ (ΣΚόπελος, ΚΥλος, ΟΡφός, ΠΗνελόπη, ΑΝδρος, ΣΗμείο).—227. Έγώ είμι ή άλήθεια και ή ζωή.—228. Έσθήκη χερσοκέντητον περιεβλήθη (ές θήτα χι ρ εις ο, κ' εν ιι, τον περι εβ, λήθη).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Δέν δημοσιεύονται Άγγελια έπερβαίνουσα τούς δεκαπέντε στίχους και άνονον μία τού καθενός εις κάθε φύλλο. — Έως δέκα τή πολύ λέξεις με άπλά στοιχεία δεχ. 1000. Πέραν τών δέκα λέξεων, 100 δεχ. ή λέξις με άλλά, 150 δεχ. με παύλα και 200 δεχ. με κεφαλαία. Ό χριστός στίχος δεχ. 800.

[Α — 44]
Χ αϊρετά όλο τών Διαπλάσoπουλο. Μαθρο Βίλος με συγχωρείς για τήν καθεύδοση, δευτεία, Μικρή Λογοτέχνης, Ηρώς Έλληνοπούλα, Έκνή Άμαζόνα δεχέ:θε άναλλαγή Μ. Μ.; Άν ναί, σφάλαισε στή διδδουσι Άλκακρένους 125 Άθηνας (8) εις
Έλληνοπούλα τού Μετσόβου

[Α — 45]
Μ η ά δως σε παύλας, 8; Προκμμένη Τριπέλα; Ίά! χα!
Άγριολούλουδο

[Α — 46]
Γ ιά χαρά παιδία, μά... τρέμα... τή!
Γενναίουφωχος Έλλην

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΙΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ.

"Επειτα όμως σκέφτηκε πώς έκαμε ένα τόσο μακρυνό ταξίδι εξεπίτηδες για να μιλήσει με τον γέρο πίθηκο και να πάρει τη συμβουλή του. Έτσι το αποφάσισε, πλησίασε δειλά-δειλά και με τη μιά φτερούγα του σκούνηξε λίγο τον κοιμισμένο. 'Ο πίθηκος άνοιξε τα μάτια του κι άρχισε θυμωμένος να φωνάζει: «Ποιος μ' ένοχλεί! Αφήστε με ήσυχο. Νυστάζω!» Τό παπάκι μάζεψε όσο θάρρος του είχε απομείνει και διηγήθηκε τὸ πὸς ἦρθε και ποιος τὸν εἶχε στείλει.

'Ο πίθηκος άκουγε άνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του, μὰ πρὶν άκόμη τελειώσει ἡ διήγηση τοῦ μακρυνοῦ ταξειδιοῦ, γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ λέγοντας: «'Ασε με νὰ κοιμηθῶ! Αὔριο πρῶτὶ ἔλα πάλι και θὰ σοῦ πῶ τί πρέπει νὰ κάμεις!» Τέτοια κακοτυχία δὲν εἶχε ποτὲ φανταστῆ. Και τώρα τί θάπογίνει ὡς αὔριο τὸ πρῶτὶ; Πεινούσε και κρύωνε, ὁ άνεμος φυσούσε τώρα ὄλο και πιὸ παγωμένος σα νὰ ἐπρόκειτο νὰ χιονίσει. Και τὸ Μαυρομύτιχο ἦταν τόσο κουρασμένο πὸν δὲν μπορούσε πιά νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του. Εὐτυχῶς λίγο πιὸ κει εἶδε ἕναν κορμὸ δέντρου.

Πήδησε, δίχως νὰ χάσει καιρό, ἀπάνω ἐκεῖ, ἔβαλε τὸ κεφάλι κάτω ἀπὸ τὴ φτερούγα κι ἀποκοιμήθηκε νηστικό και κατατσακισμένο ἀπὸ τὴν κούραση κι ἀπὸ τὴν στενοχώρια. Τὴ νύχια όμως ἄρχισε νὰ χιονίσει. Τὸ χιόνι

ἔπεφτε-ἔπεφτε και οἱ νιφάδες πέταγαν πυκνά πυκνά και σκέπαζαν τὴ γῆ, τὰ δέντρα και τὸν κορμὸ πὸν κοιμόταν τὸ Μαυρομύτιχο. Τὸ σκέπασαν σχεδὸν ὀλόκληρο τὸ κοιμισμένο παπάκι. Πόσο θὰ κρύωνε κουκουλωμένο δλη νύχτα μ' αὐτὸ τὸ παγερὸ σεντόνι! Τὸ πρῶτὶ δταν ξύπνησε δὲν μπορούσε ἀπὸ τὸ κρῦο νὰ κουνήσει τὰ πόδια του. Οὔτε τίς φτερούγες του μπορούσε νὰ σαλέψει, τόσο ἦταν φορτωμένες ἀπὸ χιόνι. Και τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἡ μύτη του ἡ σημαδιακὴ κονούσε ἀφόρητα. Ένα κομμάτι χιόνι εἶχε παγώσει ἀπάνω ἐκεῖ! Έτσι ζαρωμένο ἀπὸ τὸ κρῦο, τὴν πείνα και τὸν

πάγο στὴ μύτη του, γλύστρησε σιγά-σιγά κάτω ἀπὸ τὸν κορμὸ πὸν εἶχε κοιμηθεῖ και ξεκίνησε νὰ συναντήσει πάλι τὸν πίθηκο. Τὸν βρῆκε καθισμένον κάτω ἀπὸ δυὸ μεγάλους βράχους πὸν καθῶς ἐνώνονταν ψηλά σχηματίζαν ἕνα μικρὸ σπιτάκι.

('Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ, Η ΤΣΟΥΛΗΘΡΑ ΚΙ' Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ

